

Det er bestemmelser, der hører hjemme i miljø- og landbrugslovgivningen og ikke i rigets grundlov, og jeg skulle hilse og sige, at både i miljø- og landbrugslovgivningen er der i rigeligt mål – også i for rigeligt mål – taget mange af de hensyn, som hr. Aage Frandsen gør sig til talsmand for.

Nu lyttede jeg til hr. Aage Frandsens tidligere bemærkninger, og jeg forstår, at SF – for tiden i hvert fald – har opgivet håbet om at gøre Danmark til republik. Det kan vi fra konservativ side hilse velkomment. Vi mener, at kongehuset bør bevares, men vi er til gengæld ikke enige i det forslag til indskrænkninger af kongens eller dronningens forfatningsmæssige rolle, som forslaget lægger op til.

Man ønsker som minimum en svensk model, uden at det er sandsynliggjort, at erfaringerne fra Sverige skulle være efterstræbelsesværdige eller tale for ændringer herhjemme. Hvilken værdi har Sverige overhovedet haft af, at statsoverhovedet er ude af forfatningen? Ingen.

Dronningen er som statsoverhoved partipolitisk neutral, står uden for partierne, og efter vores opfattelse er det en hensigtsmæssig og klog løsning, at det netop er det upolitiske statsoverhoved, der forestår runden med de politiske partier efter et folketingsvalg, og ikke en politisk valgt folketingsformand, hvis uvildighed uanset hans eller hendes gode intentioner altid vil kunne bestrides.

Jeg minder om, at vi gennem en meget, meget lang årrække under skiftende monarker ikke har mødt nogen kvalificeret kritik af den måde, hvorpå regeringsdannelserne har fundet sted. Hvis ting fungerer, hvorfor skal de så laves om?

Værdien i vort nuværende system er først og fremmest, at dronningen og den kongelige familie fremstår som en samlende faktor i det danske folk og ikke som en institution, der splitter eller skaber strid i folket.

Man peger på behovet for ændringer af Rigsretten, og det er selvfølgelig et spørgsmål, der skal overvejes nøjere. Jeg mener, der er argumenter, der taler både for at bevare den nuværende institution, og også argumenter, der går i den modsatte retning.

Når det gælder rigsfællesskabet, forholdet til Grønland og Færøerne, synes SF, der står for lidt i grundloven. Nu er det afgørende vel ikke, hvor meget der står, men om det, der står, er rimeligt dækkende, og dér må det vel være sådan, at hvis der fra grønlandsk eller fra færøsk side udspringer et officielt ønske om i forbindel-

se med en grundlovsrevision at tage dette spørgsmål op, er tiden inde, men heller ikke før. Jeg har ikke set, at sådanne tilkendegivelser skulle være fremkommet fra officiel grønlandsk eller færøsk side.

Man peger på, at det er svært at ændre grundloven. Det er både korrekt, og det er godt, for det kræver, at politikerne skal tænke sig grundigt om, før vi skrider til ændringer. Det er en god konservativ garanti mod vidtløftigheder. Vi bryder os ikke om SF's forslag om a- og b-paragraffer i grundloven, hvor nogle kan ændres lettere end andre. Styrken er netop den samlede, enkle, overskuelige grundlov.

Man lægger op til begrænsninger i statsministerens beføjelser. Det har jeg kommenteret tidligere, men jeg mener i virkeligheden, at SF her kommer med et inkonsekvent forslag, for på den ene side ønsker SF en større respekt for magtdelelingen, og samtidig vil SF gerne have, at Folketinget kunne blande sig i de beføjelser, som den udøvende magt – repræsenteret ved statsministeren – har. Her hænger tingene ikke sammen.

Forslaget om ændringer i reglerne om Danmarks deltagelse i det internationale samarbejde synes jeg ikke er alt for klart. SF henviser både til egne tanker samt ideer fra den nuværende folketingsformand hr. Erling Olsens tilsyneladende helt uudtømmelige forråd af nye og overraskende planer og ideer. Jeg vil ikke afvise, at det på et tidspunkt kan blive nødvendigt med ændringer, men det er det ikke i dag.

Så alt lagt sammen: SF har fremsat et forslag, som det har været spændende og er spændende at debattere, men som ikke har nogen politisk aktualitet i det Danmark, vi lever i i dag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg var enig i talrige af de bemærkninger, hr. Engell gjorde, men ikke i den vedrørende inkonsekvensen i at have en magtdeling, altså denne tredeling, og at begrænse statsministerens ret til opløsning af Folketinget. Det, jeg siger her, har selvfølgelig ikke brod imod den nuværende statsminister, men vi havde altså engang – det var i 1974 – en statsminister, der havde 22 mandater bag sig. Så udskrev han et valg, som de 22 mandater var ene om at ønske.

Fru Pia Gjellerup talte om, at Folketinget er suverænt i vort demokrati. Folketinget er det direkte valgte organ, og regeringen er det indirekte valgte organ, men som systemet er, kan